

послушашъ мои-тъ (на пріятель-тъ ти) съвѣты, що та съвѣтувахъ чрѣзь Дунавскы-тъ Лебедъ въ брой 39ый? Махалъ ти е сега, кжсни са, плачи, а азъ нѣма що да ти помогнж; защо то сакало по рано да са сразумѣешь.

Наистина да ти кажѣ, Дорче, какво ти са плачешъ, че ти е тѣшко и много мжчно прѣдъ бекликчія-та Тодораки Десоолу, защо та не почитатъ и не уважаватъ софійцы, тѣй и мене дохожда криво, защо сме си стары пріятели съ тебе, като глѣдамъ, че кога са случи да минешъ прѣзь улицы-тъ, дѣца да искарватъ подирѣ ти по едно доста салтанатлія уааа! а пакъ жены-тъ не са помѣщаватъ отъ скамейкы-тъ (направены отъ земя, кои имжтъ прѣдъ враты-тъ си) да ти стажтъ, а сѣдишкимъ та стрѣлятъ съ двѣ ржцѣ и выкатъ по тебе: „Това е проклятый-тъ Дорчя, който, отъ като дойде, причини тжж размирицж. Господъ да го убіе!!!“ Кжде остава твой-тъ митрополитлжкъ? Кому сега ще го продавашъ? Никому другому, освѣнь на станимаклии-тъ и цыганы-тъ, та затова пакъ ти казвамъ, поне по съ врѣме си зимай папуцы-тъ у ржцѣ и бѣгай отъ Софія, догдѣ не сж са сбжднжли и другы-тъ, които ти съмъ казалъ.

Въ число-то на прѣдатели-тъ имамъ честь да причислѣ и най старый-тъ отъ зетове-тъ на покойный-тъ киръ Ташо, називаемъ Зафираки Димитріевъ, врачанецъ. Отъ тыя дни него нѣмаше тука, който, като са научилъ за пріятель-тъ си Дорчя, че е дошълъ у Софія, веднжга си оставя работж-тж по чуждбина и долита у Софія. Той нѣколко пжти иде скритомъ нощесъ при Дорчя, за да не бы да го намрази народъ-тъ, ако го види, и зе векѣ да дѣйствува съ обикновены-тъ си мюзевирлжцы прѣдъ Дорчя, а пакъ прѣдъ народъ-тъ са показваше, че не ходи у митрополія-та при Дорчя. Така завчера, като бѣ спечелилъ нѣкаквы-си и другы мнѣнія отъ народъ-тъ, не можя да са стѣрпи николко да почака поне по удобно-то врѣме за тайны-тъ мюзевире, отъ да не отиде да гы продаде Дорчю и съ това да му са поподмаже. Нѣ за да учини това, никакъ не му бѣше лесно, защо бѣ денемъ, та трѣбваше да го видѣжтъ човѣцы, ако влѣзнеше отъ врата-та, а затова той измыслилъ да влѣзне у една отъ съсѣдны-тъ на митрополія-та еврейскы кжщы и съ подвижна стѣлба прѣзь стрѣхы-тъ на обградны-тъ стѣны минавалъ, а еврей-тъ отъ тамкашны-тъ фамиліи като го съглѣдали, какъ са слага, свира и лази по бурянь-тъ и тѣрне-то на ерменлійска-та църква (у коѣж-то, казуватъ, отъ 5 годинъ насамъ никой, да не влиза), сичкы у гласъ выкали: „Налду Завираки Мюзевираки“ и пр. и пр. А той, сыромахъ-тъ, като ускокнжлъ едва у митрополія-та, зарадвалъ са като си мыслилъ, че владыка-та още повекѣ бы го обыкнжлъ, като го види, че той, ако и съ толкова труденъ начинъ, пакъ былъ готовъ да дохажда при него и да му прѣдава мысли-тъ на събратія-та си. Черна душа!!! Но за добра честь на софійцы, Дорчя, като видѣлъ, че потайно влиза при него, отъ подозрѣніе го истирилъ навънъ, като му казалъ ош еднжшъ да влиза отъ капія-та, а заедно съ себѣ си, ако е биджереклія, да довожда и другы, а не прѣзь стрѣхы-тъ да прѣскача като харсжзинъ. Затова той отъ срамъ исчезнж изъ Софія.